

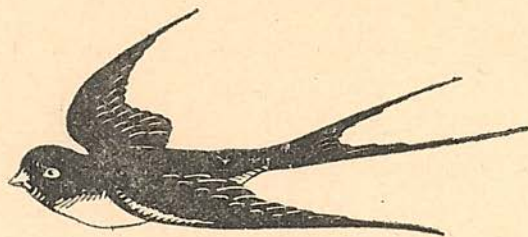
Баба Марта.

Събуди се пакъ баба Марта. Внимателно намѣри тя нѣкаква си карта на земнитѣ две полукълба, турна си очилата и носъ надъ нея задълба. Следъ дълго виждане намѣри тамъ България и ахна весело и важно, съ дълги прѣстъ удари я.

— Тамъ бѣше зима до сега, — извика тя, — нека пратимъ пролѣтѣта! Тамъ е населено съ народъ работникъ на земята, но машеха му е сждбата. За правда, за свобода и независимостъ водилъ е той борби и битки безконечни, сега живѣй разбитъ въ надеждитѣ си вѣчни. Некъ пратимъ му утеха пролѣтѣта. Некъ нивитѣ му тя да раззелени и да покрий полето му съ цвѣтя, ливадитѣ му съсъ трева зелена, горитѣ му да облече въвъ хубава премѣна. Овощкитѣ му да покрие съ цвѣтъ и златнитѣ му пчели да нахрани съ медъ!

И викна тя скорцитѣ — свирцитѣ тамъ да предизвестятъ и радость пролѣтна да занесатъ. И лястовичкитѣ изпрати бързолетни до малкитѣ деца съсъ поздрави пролѣтни.

Единъ Пелинъ.

Лакомчо.

Слива съсъ костичка
който изяде,
слива въвъ корема
ще му израсте.

Ще излизатъ клони
като спи, на сънь
презъ носа, устата
и ще гледатъ вънь

Заранъ ще се скриватъ
въвъ корема пакъ,
ала въвъ очитѣ
ще оставятъ знакъ.

Който го погледне,
той си вече знай
и съ такова дете
никой не играй.

Дора Габе-Пенева.